

Jonathan Swift

Călătoriile lui Gulliver

Gulliver's Travels

- ediție bilingvă română-engleză
- variantă prescurtată

Ediția a II-a

Un voiaj spre Lilliput

Capitolul 1 Cum am ajuns în Lilliput

Tata avea ceva pământ în nordul Angliei, dar nu cine știe ce, plus că eram cinci frați, eu fiind mezinul. M-am lăsat de școală la șaptesprezece ani, fiindcă tata nu mai avea bani să-mi plătească. M-am îmbarcat pe vasul „Antilopa“, care naviga spre Mările Sudului, sub comanda căpitanului Pritchard. Am ridicat ancora în mai 1700, cu destinația Bristol. În prima parte a călătoriei, n-am avut probleme.

*

N-am stat să aștern pe hârtie toate câte mi s-au întâmplat pe apă. Ajunge să vă spun că, în drum spre Indiile de Vest, un vânt puternic ne-a deviat direcția și am ajuns la nord de ținutul lui Van Diemen. Între timp, doisprezece dintre oameni muriseră din cauza muncii grele și a mâncării proaste, și nici ceilalți nu erau prea zdraveni. Într-o dimineață, ploua așa de tare că abia se vedea, totuși unul dintre marinari a zărit o stâncă în apropierea corabiei. Vântul sufla cu atâta putere că am fost mânați într-acolo și s-a făcut o gaură mare în fundul vasului. Șase dintre noi am coborât o barcă la apă, dar eram epuizați, așa că n-a trecut mult și vântul a răsturnat-o.

Nu știu ce s-a întâmplat cu ceilalți, dar bănuiesc că s-au prăpădit cu toții. Eu am fost dus de vânt și apă. N-aș putea spune încotro am fost purtat, nici cât de departe am ajuns.

A Journey to Lilliput

Chapter 1
I arrive to Lilliput

My father had some land in the north of England, but it was not very much; besides, I was the youngest of five brothers. I left school when I was seventeen years old, because my father could not afford it any longer. I then went on the ship *Antelope*, which was sailing under Captain Pritchard for the South Seas. We set out from Bristol in May, 1700. For the first part of journey, we had an easy time.

*

I will not put down everything that happened to us while on water. Suffice it to say that, on our way to the East Indies, a great wind carried us the wrong way so that we came to the north of Van Diemen's Land. Twelve of our men had died from the hard work and bad food, and of the rest none was very strong. One morning, it was raining so heavily that we could not see well, yet one of the men saw a rock very close to the ship. The wind was so strong that we were driven on it, and a great hole was made in the bottom of the ship. Six of us got a boat into the sea. But we were not strong enough, so the wind soon turned it over.

I do not know what happened to the others, but I believe that they were all lost. I myself was carried by the wind and water. I do not know which way I went – or how far.

Într-un târziu, m-am convins că aveam să mor. Mi-am pus însă picioarele pe pământ și am văzut că puteau să mă susțină. Între timp, vântul se mai potolise. Am mers mai mult de un kilometru până am dat de uscat. Era trecut de șapte. Am mai făcut vreo jumătate de kilometru, dar nu se zăreau case sau oameni, ori poate eram eu prea istovit și nu le vedeam. M-am lungit pe iarbă, care era scurtă și catifelată, și am căzut într-un somn adânc, cum nu mi se mai întâmplase.

*

Cred c-am dormit vreo nouă ceasuri. M-am trezit când se lumina de ziuă. Eram întins pe spate. Am încercat să mă ridic, dar nu mă puteam mișca. Apoi am văzut că aveam mâinile și picioarele legate cu funii și priponite de pământ. Părul, pe care-l purtam lung, era fixat tot așa. Mii de sfori fuseseră trecute peste trupul meu, ca să nu mă pot mișca. Tot ce puteam face era să stau pe spate și să mă uit la cer.

Soarele începuse să strălucească și mă dureau ochii. Auzeam zgomote de jur-împrejur, dar nu vedeam nimic. La scurt timp, am simțit o vietate mișcându-mi-se pe un picior. După asta, a trecut pe corp și a ajuns la față. Coborându-mi privirile cât am putut, am văzut un omuleț. Abia dacă avea cinsprezece centimetri înălțime. După îmbrăcămintă, părea să fie soldat. După el, s-au suit pe mine alți patruzeci de omuleți.

*

At last I was sure that I was going to die. But I put my feet down, and saw that I could stand. By this time the wind was weaker. I walked more than a kilometre before I got to dry land. It was after seven at night. I went on about half a kilometre, but I could not see any houses or people – or perhaps I was too tired to see them. Then I lay down on the grass, which was very short and soft, and fell into the deepest sleep that I ever had in my life.

*

I must have slept for about nine hours. When I awoke it was daylight. I was lying on my back. I tried to stand up, but I could not move! Then I found that my arms and feet were held down to the ground with strings. My hair, which was long, was held down in the same way. Thousand of strings had been passed across my body, so that I could not move. I could only lie there on my back and look up at the sky.

The sun was shining, and the light hurt my eyes. I heard noise all around me, but I could see nothing. In a little time I felt something alive moving on my foot. Then it came over my body and up to my face. Turning my eyes down as much as I could, I saw a man. He was less than fifteen centimeters high. By his dress he seemed to be a soldier. Then forty more little men like him followed.

*

De uimit ce eram, am scos un țipăt. Însăpăimântați, au luat-o la fugă cu toții și (cum aveam să aflu mai târziu) unii s-au rănit când au sărit de pe mine pe pământ. S-au întors repede. Unul, mai curajos decât ceilalți, s-a apropiat așa de tare încât a reușit să-mi vadă chipul. A ridicat mâinile, s-a uitat în sus și a strigat cu glas foarte limpede: „Hekinah degul“. Ceilalți l-au întrebat „Hekinah? Degul hekinah!“ La vremea aceea nu știam ce înseamnă vorbele lor.

Am tras tare și am izbutit să-mi eliberez un braț. Mi-am ridicat și capul. M-a durut rău, pentru că mi-am smuls multe fire de păr. Am întins mâna să înhaț câțiva omuleți, dar au fugit înainte să-i prind. Am auzit un zgomot și am simțit în palmă o pișcătură, ca și cum m-ar fi înțepat o mie de ace. Mi-am dat seama că trăgeau în mine. Cele mai multe dintre săgețile acelea micuțe s-au oprit în haine și nu mi-au făcut rău, dar câteva au fost trase în aer și mi-au venit pe față. M-a durut îngrozitor. Mă temeam să nu-mi rănească ochii, așa că i-am acoperit cu palmele.

M-am gândit că cel mai înțelept era să stau liniștit până se înnopta, când puteam să-mi eliberez cu ușurință restul corpului. Îmi spuneam că nu aveam de ce să mă tem de ei, dacă erau toți la fel de mici ca aceia pe care îi văzusem.

Lucrurile s-au petrecut însă cu totul altfel. Când au văzut că m-am liniștit, omuleții n-au mai tras în mine, dar mi-am dat seama, după zgomot, că se înmulțiseră.

Nu peste mult timp, am auzit un sunet, de undeva de lângă ureche. Mi-am răsucit puțin capul și am văzut că omuleții construiau o masă din lemn, destul de lată cât să încapă pe ea patru dintre ei și înaltă de patruzeci și cinci de centimetri.

So surprised was I, that I gave a cry. Then all ran back in great fear, and (as I was told later) some of them were hurt in jumping down from my side on the ground. They soon came back, and one, braver than the rest, came so far that he could see my face. He threw up his hands and raised his eyes and cried out in a very clear voice, "*Hekinah degul.*" And the others answered, "*Hekinah? Degul hekinah!*" At the time, I did not know what they meant.

After pulling very hard I got one arm up from the ground. I also raised my head; it hurt a lot, because many of the hairs were pulled out. I put out my hand to catch some of the little men, but they ran away before I could catch them. Then I heard a noise, and felt a pricking in my hand like that of a thousand needles, and I realized that they were shooting at me. Many of the little arrows went into my clothes and did not hurt me, but others were shot up into the air and came down on my face. They gave me great pain. I was afraid for my eyes, so I put my hand over my face.

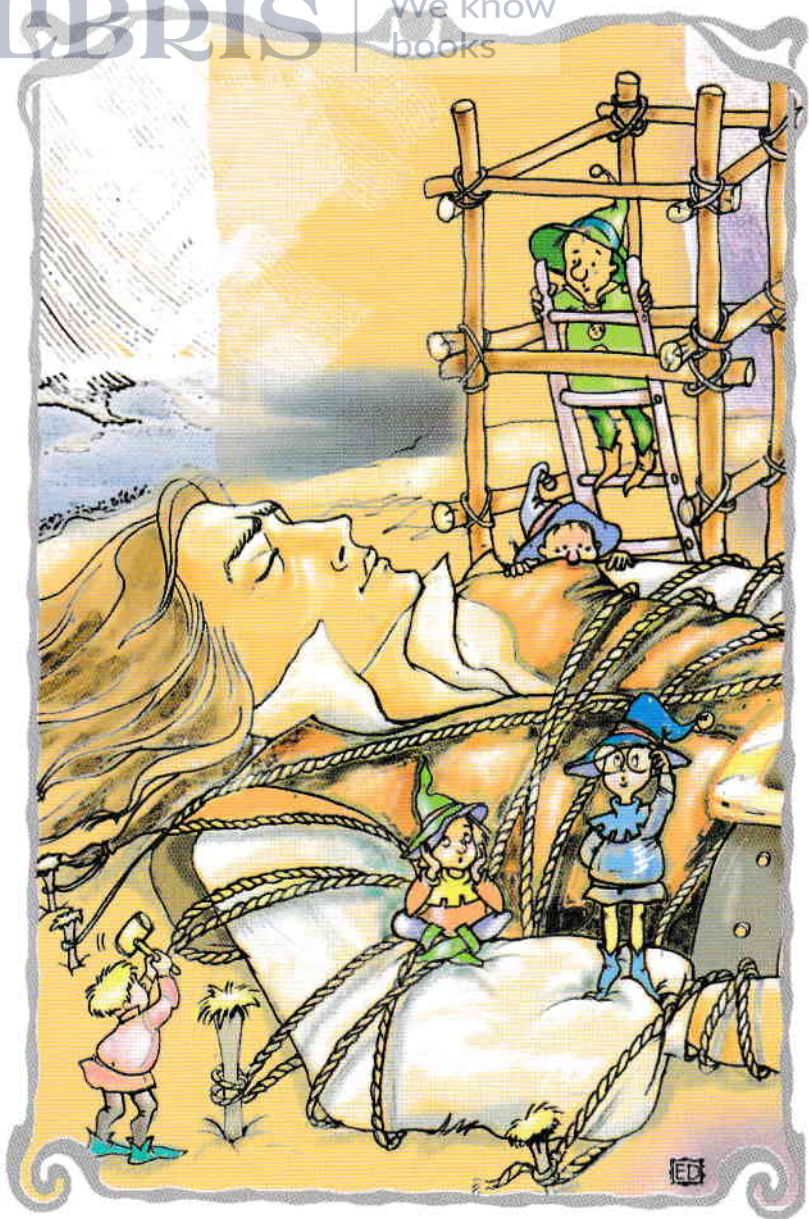
I thought that the wisest thing to do was to lie quiet till night, when I could quickly set free the rest of my body. I told myself that I had no cause to be afraid of the people, if they were no larger than those that I had seen.

But things happened in a different way. When the people saw that I was quiet, they stopped shooting at me, but by the noise I knew that their number had become greater.

Soon I heard a sound, near my ear. Turning my head a little I saw that some men were building a wooden table, large enough for four of the little people to stand upon, and about forty-five centimeters high.

LIBRIS

We know
books

ED

LIBRIS

We know
book

